

Николай Лилиев

Лежа в безлюдните
пустини...

Лежа в безлюдните пустини
на своята мразна самота,
край мене слънцето ще мине,
като загубена мечта.

Ръце простирам и не зная
кого с любов да призова,
над мене ужасът витае
на непромълвени слова.

Безумно вихърът ме брули,
и в скръбний блясък на нощта
пред мене скоро ще отбрули
безшумно своя лик смъртта.

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7718>]